

DAG DANIŠ: PRESTÍŽ ZÁPADU A GLOBALISTOV SA ROZPADÁVA

- CZ24 News | 18. srpna 2021

AFGANISTAN: Hromadné pokusy diplomatov a ich afganskej klientely utiecť (presnejšie uletieť) z Kábulu sa komentujú ako strategické zlyhanie Spojených štátov. Táto interpretácia je nepresná. V Afganistane nedostali facku len Spojené štáty, ale spolu s nimi aj celé NATO. Teda Západ.

Vojna v Afganistane, na rozdiel od vojny v Iraku, bola roky ukážkou jednoty a sily západných spojencov. Zapojili sa do nej nielen veľmoci, ale prakticky každá krajina aliancie. A k tomu široký zástup partnerov.

Do „vojny proti terorizmu“ a prevýchovy afganskej spoločnosti sa vrhali rozsiahle vojenské a finančné zdroje Západu. Na dlhých 20 rokov.

Nestačilo to.

Kmene pastierov, zjednotené pod velením Talibanu, vojnu dlho vyhrávali. A nakoniec ju vyhrali.

Po vojenskej a politickej katastrofe prišla trochu nečakane aj tretia rana – PR pohroma. Fotografie z kábulského letiska ukázali, že americký „strategický ústup“ sa musel zmeniť na útek. Živelný, chaotický útek.

Upadajúcu prestíž a autoritu Západu nedorazili kalašnikovky, ale smartfóny. A sociálne siete, zaplavené fotogenickými scénami z miesta činu.

Situáciu celkom dobre [vystihol New York Times](#): americkí diplomati žili mimo reality. Netušili, čo sa deje a čo bude nasledovať. Rozumeli len svojmu paralelnému svetu. Nie tomu skutočnému.

Ak sa chce Západ poučiť, mal by si v plnom rozsahu priznať, že vo „vojne proti terorizmu“ fatálne zlyhal.

Presnejšie: zlyhali vojnoví jastrabi, ktorí sa naivne domnievali, že rivalov je možné zlomiť silou. Zlyhali diplomati, ktorí si nahovárali, že svet je možné pretvárať podľa predpísanej západnej šablóny. A zlyhali globalisti, čo pred dvadsiatimi rokmi ohlasovali nástup liberálnej demokracie, ktorá sa vraj môže presadiť celosvetovo.

Malé zlyhanie

Prvé zo zlyhaní Západu bolo operatívne a malé. Americký prezident Biden priznal, že sa zmýlili v predpokladoch. Nečakali, že Taliban ovládne Afganistan tak hladko a rýchlo. Od prozápadnej vlády v Kábule a jej moderne vyzbrojenej armády čakali viac. Zrejme dúfali, že istý čas budeme v Afganistane pozorovať líbyjský scenár. Teda rozdelenú krajinu, kde na seba budú narážať „povstanci“ a „vládne sily“, masívne financované zo zahraničia.

Po odchode amerických síl Taliban ovládol Afganistan takmer bez boja. Hlavné mesto nedobyl. Len ho obsadil. Inými slovami: vzal si späť svoju krajinu.

Biden – a s ním nemalá časť „analytikov“ – si lámu hlavu, prečo Afganci nebojovali za seba a za svoj štát. A prečo očakávali, že to za nich budú robiť donekonečna Američania.

Tento pohľad na vec je kompletne, kompletne mimo reality. Rovnako sú mimo reality vyhlásenia, že Američania sa nemali ani po 20 rokoch stiahnuť z Afganistanu. Dobré... A ako dlho tam ešte mali ostať? Ďalších 20 rokov? Alebo pre istotu 50?

Tvrdenie, že v Kábule sídlila vláda, ktorá zastupovala Afganistan, je mytologické. Nič také neexistovalo. V Kábule sídlila dosadená prozápadná vláda bez akejkoľvek domácej legitimacy. To isté platilo o vládnych bezpečnostných silách, ktoré vychovávali a vyzbrojovali inštruktori NATO.

Kábul neriadila miestna vláda, ale Američania.

Na americkom veľvyslanectve v Kábule pracovalo viac ako štyritisíc Američanov. A k tomu ďalšie tisíce kontraktorov z radov domácich obyvateľov, ktorí za žold vykonávali služby. Toto bola skutočná vláda, ktorá spolu so silami NATO riadila okupované územia.

Ak si niekto kladie otázky, prečo Afganci bojovali za bezpečnosť americkej ambasády a jej kábulskej klientely, nech si ich pokojne kladie ďalej. Aj tieto otázky, aj prípadné odpovede sú celkom nepodstatné.

Skutočnosť je taká, že Afganci, samozrejme, bojovali za svoju slobodu, za svoju budúcnosť, za svoju vieru a za svoju krajinu – pod velením Talibanu. Preto bol jeho postup taký bleskový a bez akéhokoľvek odporu.

Postreh, že okrem západných diplomatov a ich rodín z Kábulu hromadne utekajú aj domáci Afganci, je presný. Áno, tisíce Afgancov v panike utekajú na letisko a prosia Američanov, Nemcov a Francúzov, aby ich v tom nenechali opustených.

Je to prirodzené. Po 20 rokoch „výchovy“ afganskej spoločnosti sa v hlavnom meste vytvorila skupina miestnej prozápadnej elity, ktorá pracovala pre západné ambasády, západné korporácie a západné mimovládky. A ktorá posielala svoje deti študovať do západných metropol. Mali byť jadrom „novej spoločnosti“.

Napokon boli hodení cez palubu.

Skončili ako hmyz, ktorý sa lepí na trupy lietadiel, odvážajúcich diplomatov na úteku. A ktorý západní vojaci zahŕňajú preč handrou. Alebo v krajnom prípade strelbou.

Smutný obraz. Veľmi smutný...

Veľké zlyhanie

Druhým a väčším zlyhaním Západu je to strategické.

Po roku 1989, po páde komunistického bloku, časť západných lídrov uverila predpovediam filozofa Francisa Fukuyamu. Fukuyama v slávnej eseji (a neskôr knihe) Koniec dejín avizoval, že krachom komunistického experimentu sa končí spoločenský vývoj, resp. zápas o ideálnu formu vlády a spoločenského usporiadania. „Dejiny“ mali byť na konci. Svet podľa Fukuyamu čakala éra liberálnej demokracie.

Spojené štáty sa po konci bipolárnej éry pokúšali vytvoriť nový, univerzálny svetový poriadok, postavený na západnom vzore. A vedený Spojenými štátmi.

Jedným z nástrojov mala byť „vojna proti terorizmu“, odštartovaná po páde Dvojčiek 11. septembra 2001. Bol to termín spin doktorov. Odstraňovanie nepriateľských režimov a presadzovanie nového

globálneho poriadku sa predávalo ako boj proti medzinárodnému terorizmu.

Spojené štáty sa postavili na čelo „medzinárodného spoločenstva“, ktoré malo skončiť s „nepriateľmi slobody“. Začalo sa Afganistanom. Na tzv. os zla sa následne napísali Irak, Irán a Severná Kórea. John Bolton k nim neskôr doplnil Kubu, Líbyu a Sýriu.

A išlo sa na vec. Podľa plánu.

Dva roky po invázii do Afganistanu nasledoval Irak (2003). Zámienkou boli výmysly tajných služieb, nekriticky šírené mediálnou propagandou, o údajných zbraniach hromadného ničenia v rukách Saddáma.

Boli to podvrhy a klamstvá, ale v tom čase poslúžili účelu. Západ po Afganistane udrel na Irak, potom na Líbyu, potom na Sýriu.

Prakticky všade sme videli ten istý obraz. Rozvrat, krvavé občianske konflikty, rozmach povstaleckých a teroristických skupín, rozklad spoločnosti.

A najmä: sledovali sme kolaps plánov Západu na pretvorenie spoločnosti. Afganistan ostal aj po invázii pod kontrolou Talibanu (dosadená vláda mala v rukách len hlavné mesto a zopár dôležitých uzlov). Rozvrátený Irak ovládol Irán. Podobne ako neskôr Sýriu. Líbyu ničí občianska vojna.

Po roku 2011 hrozilo, že otrasený Irak, Sýriu, Egypt a Líbyu ovládne a zjednotí Islamský štát.

Po roku 2015 Európu zaplavila utečenecká vlna. V menších dávkach pokračuje dodnes. A bude pokračovať, kým sa nezavrú hranice.

Posledný kliniec do rakvy západnej „vojny proti terorizmu“ zatĺkli afganské mobily. V Kábule na letisku.

Vojna proti terorizmu a prestíž Západu sa rozpadli.

A s nimi sa rozpadli aj fukuyamovské predstavy západných globalistov o novom svetovom poriadku, v ktorom bude Západ slúžiť ako vzor.

Nebude.

Sloboda v kríze

Svet sa viac podobá na to, čo Samuel Huntington opísal v knihe Zrážka civilizácií. Huntington tvrdil, že Západ nie je univerzalistický, ale jedinečný a výnimočný – rešpektom k slobode a suverenite jednotlivcov, spoločnosti, západných národov... V tomto mal pravdu.

Slovom, Fukuyamov koniec dejín sa odkladá.

Navyše, samotný Západ prechádza krízou a výzvami, ktoré zrejme povedú k prehodnoteniu princípov liberálnej demokracie. A k transformácii západnej spoločnosti zo slobodnej na tvrdšie kontrolovanú.

Klinicky kontrolovanú...

Mimochodom, túto hrozbu si uvedomuje aj Francis Fukuyama. Podobne ako mnohí konzervatívni teológovia považuje za najväčšie nebezpečenstvo pre ľudský druh „transhumanizmus“. Čiže snahy umelo vylepšovať človeka a spoločnosť nástrojmi génového inžinierstva, biotechnológií, informačných technológií a umelej inteligencie. Fukuyama tvrdí, že tieto snahy o vytvorenie „superhuman“ sa

môžu skončiť len potlačením slobody a striktnou kontrolou jednotlivcov a spoločnosti cez biotechnológie. Prioritou nebude sloboda starého modelu Homo sapiens, ale biotechnologický progres. A jeho riadenie.

Z Fukuyamamu - liberála sa stal Fukuyama - [biokonzervatívec](#).

Čo ďalej

Prečo pri Afganistane spomíname hrozby transhumanizmu a biokonzervatívcov? Lebo to veľmi úzko súvisí.

Pred 20 rokmi, po páde Dvojičiek a štarte vojny proti terorizmu, Západ veril, že jeho budúcnosťou - a budúcnosťou sveta - je liberálna demokracia.

Dnes to už neplatí.

Samotný „operačný systém“ Západu prechádza fundamentálnymi zmenami. Ak by nám niekto v roku 2001 povedal, že v roku 2021 sa budeme prihrbení pýtať vlády, či môžeme ísť von, či môžeme cez Veľkú noc či Vianoce cestovať za rodinou, či môžeme ísť na nákup a či smieme alebo nesmieme odmietnuť tretiu dávku (lebo prvé dve nestačili), asi by sme sa natriasali od smiechu.

Na začiatku, v roku 2001, mali západní intelektuáli (a s nimi aj niektorí lídri) ambíciu exportovať liberálny poriadok a vytvárať globálnu slobodnú spoločnosť.

Na konci dobrodružstva, v roku 2021, sú princípy liberálnej demokracie ohrozené priamo v ich jadre, v západných krajinách. Tí istí intelektuáli si dnes robia starosti, či západná slobodná spoločnosť prežije. Alebo ju prevalcujú nastupujúci „biotechnológovia“.

A ich nový produkt, nazývaný priepustky na slobodu...

Jednoducho: Západ neprehráva len v Afganistane.

Západ už prehráva aj doma.

Riešenie?

Ako to už býva, optimálnym riešením po tom, čo narobíme neporiadok, je priznať si problém. A upratať si.

Začať by sme mohli tam, kde ide o život. Každý nešťastný Afganec, ktorého inštruktori NATO (aj tí slovenskí) učili strieľať do „afganských teroristov“, by mal dostať možnosť evakuácie. A ochranu. Utečeneckú pomoc - aspoň dočasnú. Pokoj, nebude ich veľa. Ak by ich bolo veľa, Kábul by nepadol ako hrad z piesku.

Letisko a evakuáciu ešte stále riadia americkí vojaci (s novými posilami). Záchranné akcie potrvajú týždne. Dnes je morálnou povinnosťou každej krajiny poskytnúť ochranu tým, ktorých zatiahli do spolupráce - a prísľubov lepšej budúcnosti.

Druhá vec, Západ by mal prehodnotiť spôsob, akým zasahuje v oblastiach svojho záujmu. Kombinácia hrubej vojenskej sily a následnej výchovy domácej vládnucej triedy v réžii NATO sa nepotvrďuje ako najlepší nápad.

Rešpektovanie miestnych vodcov a pokusy o dohody by zrejme fungovali lepšie. Napokon, takto to

pravdepodobne bude, keď vládu v Afganistane naplno prevezme Taliban.

Ďalej: Západ by si mal konečne priznať, že nemá na to, aby úspešne pretváral svet na svoj obraz. Alebo aby ho podriaďoval svojej vôli. Z predstáv, že ľudia na Západe vedia lepšie, ako sa majú správať ľudia na Strednom východe, zavrhuje arogancia. A postkoloniálny rasizmus.

Západná spoločnosť by si tiež mala uznať, že problém so slobodou, právami, hodnotami, morálkou a sociálnou spravodlivosťou, je aj na jej strane.

Povedané na rovinu: dnes sa bude musieť o slobodu spoločnosti bojovať aj v západných krajinách.

A nakoniec: západná spoločnosť by si mala vytrvalo pripomínať, že jej povaha nie je univerzalistická, ale endemická. Vyskytuje sa spravidla na západe.

Buďme radi, že je to tak.

A dávajme si pozor, aby to raz nebolo naopak.

Autor: Dag Daniš